

ner, men tillige som Dommere; men jeg maa tilstaae, det forekommer mig dog, naar man gaar nærmere ind derpaa, en temmelig eendommelig Maade at høre deres særegne Stilling paa. Vi have jo af og til, f. Ex. netop i gaar, havt et Lovforslag for her i Thinget, en Fernbanelov, en Lov af den Art, om hvilken man mener og vistnok med Rette mener, at enkelte Medlemmer af Thinget ere tilbøjelige til væsentlig at see paa den fra Standpunktet af de stedlige Hensyn; men vilde det ikke være ganske besynderligt, om man gik over til at troe, at man kunde høre dette ved at lægge Afgjørelsen ene i deres Haand? Jeg vil derved slet ikke fæste nogen Skygge enten paa Communalbestyrelserne eller paa de ærede Medlemmer, der under en saadan Lovs Forhandling træde op paa en saadan Maade; thi jeg troer, det ligger ligesårem i deres Stilling og den Maade, paa hvilken det er givet, at de maae tænke, at de gjøre det i god Tro; de see væsentlig paa een Side af Sagen, og netop paa Grund af deres særlige Stilling kunne de ikke godt see anderledes paa Sagen; de modsatte Betragtninger og Sagens mere almindelige Sider ligge dem saa naturlig fjernere, at jeg ikke kan tænke mig, at man nogensinde kan komme til at troe, at de ved at tillægges en væsentlig afgjørende Stemmeafgivning vilde paa eengang blive saa upartiske, at man turde vove at lægge den egentlige Afgjørelse i deres Haand. Jeg troer derfor, at naar man som Fleertallet har gjort Communalbestyrelserne i dette Forhold ikke alene til Advocater, men ogsaa til Dommere, saa har man ingenlunde derved gjort et Skridt, som i og for sig kan kaldes heldigt. Jeg siger tværtimod snarere, det er uheldigt, at man vil sætte Communalbestyrelserne i dette Forhold. Det er uheldigt, at man vil sætte Communalbestyrelserne i et Forhold, hvor de paa den ene Side ere forpligtede til Et og paa den anden Side til et Andet, forpligtede til at betragte Sagen fra to Synspunkter, som staae i fuldstændig Modstrid med hinanden. Men saa sætter man paa den anden Side, for at modvirke dette, Skattecommissionsen over Communalbestyrelsen, og den egentlige endelige Afgjørelse lægger man i Skattecommissi-

onsens Haand. Men, mine Herrer, der møde vi den overordentlig store Vanffelighed, som baade er uheldig for Communalbestyrelsen og uheldig for Medlemmerne af Skattecommissionsen, den Vanffelighed, at disse Sidste ikke kjende Forholdene. Vi vide jo Alle sammen meget godt, at i større Communer, og det selv om vi indskrænkede os til de større Communer paa Landet — jeg taler altså slet ikke om de store Kjøbstadcommuner — er det ofte vanffeligt nok endda for Communalbestyrelsen nøiagtigt at kjende de enkelte Skattehvers Forhold. Men hvorledes vil det gaae, mine Herrer, naar Skattecommissionsen skal kjende hver enkelt Mand's Forhold, og det maa den dog for at kunne dømme retfærdigt, da det ikke er Communens Skat, men den enkelte Mand's Skat, der skal bedømmes? Hvorledes vil den kunne danne sig et saadant virkeligt Begreb om Forholdene, at den kan være retfærdig? Jeg siger, man maa i dette Forhold gaae en heelt anden Vej; man maa gaae den Vej, som ligger i den af Mindretallet foreslaaede Dagsorden; man maa knytte den communale Interesse, den communale Skatteinteresse til Statskatteinteressen; saa komme Communalbestyrelserne i det rette Forhold; thi da ville de netop ved at varetage deres særlige Interesser samtidig dermed varetage Statens Interesser, og saa kommer Skattecommissionsen ogsaa i det rette Forhold; thi da vil den væsentlig blot have at vejlede Communalbestyrelserne med Hensyn til Lovens rette Forståelse; den vil da kun væsentlig have at afgjøre saadanne Klager, som fremkomme fra enkelte Medlemmer mod Communalbestyrelsernes Ansættelse, og Skattecommissionsen vil da have Momenterne til at afgjøre Klagerne; det vil være givet, hvilke enkelte Forhold den skal tage fat paa, og fra deres Side, som ønske, at den skal tage fat paa et vist Forhold, vil den faae alle Oplysninger, saa at den virkelig vil kunne have de tilstrækkelige Midler ihænde til at træffe en retfærdig og billig Afgjørelse.

Jeg kommer nu til den anden Fordring til en Skat, nemlig den, at den skal falde saa ligelig som muligt paa alle Statsborgere; men af det, som jeg har udsagt, vil det alle-